

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 664

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 septembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
690.	— Decret pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului	2
691.	— Decret pentru numirea unui membru al Guvernului	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 875 din 28 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3–5
	Decizia nr. 996 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și următoarele, art. 403, 428 și 523 din Codul de procedură civilă	5–6
	Decizia nr. 999 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 319 ¹ din Codul de procedură civilă	7–8
	Decizia nr. 1.004 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	8–10
	Decizia nr. 1.038 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 1 teza a treia din Codul de procedură civilă	10–11
	Decizia nr. 1.059 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală	12–14
	Decizia nr. 1.084 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	14–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru revocarea din funcție a unui membru al Guvernului**

În temeiul art. 85 alin. (2), art. 100 alin. (1) și al art. 106 din Constituția României, republicată, precum și al art. 5 și 7 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea primului-ministru,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se revocă din funcție domnul Laurențiu Sebastian Lăzăroiu, ministrul muncii, familiei și protecției sociale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 16 septembrie 2011.

Nr. 690.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea unui membru al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea primului-ministru,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește doamna Sulfina Barbu în funcția de membru al Guvernului, ministru al muncii, familiei și protecției sociale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 16 septembrie 2011.

Nr. 691.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 875

din 28 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) prima liniuță teza a doua și liniuța a patra din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Șerban Valentin Mișicu în Dosarul nr. 1.915/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.658D/2010.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal și asistat de avocat Alexandru Dinu Baltasiu, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.832D/2010, nr. 3.949D/2010, nr. 4.026D/2010, nr. 4.282D/2010 și nr. 4.416D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Florinela Râlea, Orosz Adalbert, Ana Mocanu Suciu, Ileana Drăgulescu și de Societatea Comercială „Alumil Rom Industry” — S.A. din București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.516D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Sorin Emil Muthu.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, avocatul Dan Codruț Toma, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.658D/2010, nr. 3.832D/2010, nr. 3.949D/2010, nr. 4.026D/2010, nr. 4.282D/2010, nr. 4.416D/2010 și nr. 4.516D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul Alexandru Dinu Baltasiu consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Avocatul Dan Codruț Toma se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, deliberând, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.516D/2010, nr. 4.416D/2010, nr. 4.282D/2010, nr. 4.026D/2010, nr. 3.949D/2010 și nr. 3.832D/2010 la Dosarul nr. 3.658D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Alexandru Dinu Baltasiu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Susține că modul

de stabilire a taxelor judiciare de timbru creează o discrepanță între dreptul statului de a aplica impozite și drepturile cetățenilor prevăzute de Legea fundamentală.

Avocatul Dan Codruț Toma solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens invocă hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în Cauza *Flaminio Costa v. E.N.E.L.* și hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Weissman împotriva României*.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Consideră că partea interesată poate solicita reducerea taxei de timbru sau, după caz, eșalonarea sau amânarea plății acesteia. În final arată că jurisprudența instanței de contencios constituțional este în deplină concordanță cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel încât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Având cuvântul în replică, cei doi avocați arată că, pe de-o parte, moștenitorii de drept nu pot beneficia de dreptul lor din cauza cuantumului excesiv al taxei judiciare de timbru, iar, pe de altă parte, nu toate persoanele intră în categoria celor care pot solicita reducerea taxei de timbru sau, după caz, eșalonarea sau amânarea plății acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.915/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) prima liniuță teza a doua și liniuța a patra din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Șerban Valentin Mișicu.

Prin Încheierea din 2 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.945/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Florinela Râlea.

Prin Încheierea din 21 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 717/234/2009, **Judecătoria Gheorgheni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Orosz Adalbert.

Prin Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.427/306/2010, **Judecătoria Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Ana Mocanu Suciu.

Prin Încheierea din 7 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.675/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Ileana Drăgulescu.

Prin Încheierea din 18 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.070/303/2009, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alumil Rom Industry” — S.A. din București.

Prin Încheierea din 22 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.693/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997**, excepție ridicată de Sorin Emil Muthu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate contravin principiului egalității în fața legii, deoarece caracterul neevaluabil în bani al cererii de partaj succesoral este tratat diferit de legiuitor în raport cu celelalte cereri neevaluabile în bani. Stabilirea unor taxe de timbru injuste și exorbitante constituie o piedică efectivă a accesului la serviciile oferite de justiție, încălcându-se, astfel, prevederile art. 53 din Constituție. Autoritățile au obligația de a asigura așezarea justă a sarcinilor fiscale ca parte a sistemului legal de impuneri, statul neputând stabili în mod arbitrar cuantumul taxelor de timbru. Stabilirea unor taxe de timbru foarte mari calculate în raport de masa succesorală goleşte de conținut înseși drepturile conferite cetățenilor prin dispozițiile art. 21 din Constituție. Se susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21, deoarece prin instituirea unor taxe judiciare de timbru excesive în materia partajului unor bunuri care au făcut obiectul unei proceduri succesoriale notariale sau altei proceduri în cadrul căreia s-au achitat taxele pentru transferul proprietății se instituie, indirect, o piedică în realizarea unui drept fundamental. Drepturile fundamentale trebuie garantate într-o manieră concretă și reală, iar nu iluzorie și teoretică, imposibilitatea concretă de sesizare a unei instanțe de către persoana interesată constituind o încălcare a dreptului acesteia de acces la justiție. Cuantumul excesiv al taxelor de timbru în materie de partaj apare ca nejustificat de ridicat, raportat la cuantumul taxelor de timbru în cazul cererilor evaluabile în bani.

Judecătoria Sectorului 1 București, Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Sibiu — Secția civilă, Judecătoria Timișoara și Judecătoria Sectorului 6 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu următorul conținut: „*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel: [...]* c) cereri pentru:

— *stabilirea calității de moștenitor — 50 lei/moștenitor — stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale;*

— *cereri de raport — 3% la valoarea bunurilor a căror raportare se solicită;*

— *cereri de reducere a liberalităților — 3% la valoarea rezervei care urmează a fi reîntregită prin reducțiunea liberalităților;*

— *cereri de partaj — 3% la valoarea masei partajabile.*

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art. 2 alin. (1).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 41 alin. (2) referitoare la munca și protecția socială a muncii, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 46 referitoare la dreptul la moștenire, art. 47 referitoare la nivelul de trai și art. 49 referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 referitoare la contribuțiile financiare și art. 75 referitoare la sesizarea camerelor. De asemenea, autorul excepției invocă și prevederile art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997, Curtea constată că acestea au mai format obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 504 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 8 iunie 2010, și Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010, a statuat că accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985 pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, pentru aceleași considerente, textul de lege criticat nu cuprinde prevederi de natură să aducă atingere principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, consacrat de art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Șerban Valentin Mișicu în Dosarul nr. 1.915/299/2010 al Judecătoria Sectorului 1 București, de Florinela Rălea în Dosarul nr. 1.945/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de Orosz Adalbert în Dosarul nr. 717/234/2009 al Judecătoria Gheorgheni, de Ana Mocanu Suci în Dosarul nr. 2.427/306/2010 al Judecătoria Sibiu — Secția civilă, de Ileana Drăgulescu în Dosarul nr. 16.675/325/2009 al Judecătoria Timișoara, de Societatea Comercială „Alumil Rom Industry” — S.A. din București în Dosarul nr. 18.070/303/2009 al Judecătoria Sectorului 6 București și de Sorin Emil Muthu în Dosarul nr. 11.693/299/2010 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 996

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și următoarele, art. 403, 428 și 523 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și următoarele, art. 403, 428 și 523 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Pomponiu în Dosarul nr. 5.819/303/2010 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că la dosar s-a depus o cerere prin care autorul excepției de neconstituționalitate solicită amânarea judecării cauzei, motivată de imposibilitatea sa de prezentare, deoarece este plecat din țară, nefăcând dovada în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită modificarea și completarea legii, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.819/303/2010, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și următoarele, art. 403, 428 și 523 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Victor Pomponiu, într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare — suspendare executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate nu conțin norme care să prevadă criteriile ce stau la baza stabilirii cuantumului cauțiunii, iar prin lăsarea la aprecierea instanței a acestor criterii se creează o stare de inegalitate, cuantumului acesteia fiind lăsat la arbitriul instanței. De asemenea, consideră că s-ar impune ca suspendarea executării silită să opereze de drept.

Judecătoria Sectorului 6 București nu s-a pronunțat asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, apreciind că

astfel s-ar antepunona asupra fondului cauzei și ar deveni incidente dispozițiile art. 27 pct. 7 din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, care privesc contestația la executare, art. 403 privind suspendarea executării silite, art. 428 privind încetarea sau suspendarea urmăririi și art. 523 care privesc desființarea măsurilor asigurătorii sau de executare silită.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1) și (2) privind liberul acces la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (2) care prevăd că la „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”, art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor și art. 135 privind economia, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și art. 18 referitor la limitarea folosirii restrângerii drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 și următoarele, art. 403, 428 și 523 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Pomponiu în Dosarul nr. 5.819/303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese că acesta este nemulțumit de faptul că prevederile legale criticate nu conțin norme care să prevadă criteriile ce stau la baza stabilirii cuantumului cauțiunii, precum și opțiunea ca suspendarea executării silite să opereze de drept și, prin urmare, are în vedere omisiunea textului de lege criticat, or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Pe de altă parte, Curtea observă că autorul excepției nici nu motivează în ce fel dispozițiile criticate aduc atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, precum și faptul că unele dispoziții constituționale nici nu au incidență în cauză (art. 135 din Constituție), or simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

Distinct de acestea, Curtea constată că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 și 21 din Constituție prin prisma unor critici similare. Prin Decizia nr. 949 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, respingând excepția, Curtea a statuat că plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite. Instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție prevăzut de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată. Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 999

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 319¹
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 319¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 1.476/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și de menținere a jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.476/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 319¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adrian Almășan într-o cauză având ca obiect o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dreptul de acces la o instanță ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică a unui „stat contractant” ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă să rămână inoperantă în detrimentul unei părți. Executarea unei hotărâri judecătorești, de la orice instanță ar proveni, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6 din Convenție. Caracterul rezonabil al unui asemenea interval trebuie determinat în funcție de complexitatea procedurilor de executare, de comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente, precum și în funcție de natura și quantumul creanței stabilite prin hotărâre. O anumită perioadă de timp pentru punerea în executare a unei hotărâri judecătorești defavorabile administrației poate fi acceptată în circumstanțele specifice ale unei cauze, cu condiția ca amânarea rezultată să nu aducă atingere chiar substanței dreptului protejat de art. 6 din Convenție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială opinează în sensul că dispozițiile criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale și convenționale invocate, întrucât legiuitorul are dreptul de a stabili normele de procedură pentru reglementarea căilor extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate beneficiind de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317, 318 și 319¹ din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 317: *„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

1. *când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;*

2. *când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.*

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 318: *„Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”;*

— Art. 319¹: *„Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere, sub condiția depunerii unei cauțiuni. Dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul român, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, precum și a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 317, 318 și 319¹ din Codul de procedură civilă, prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca cele invocate în prezenta cauză, statuând că textele criticate sunt norme de procedură pe care legiuitorul este liber să le edicteze în baza prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2) potrivit cărora „competența

instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 787 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 16 iulie 2010, Decizia nr. 1.676 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 25 februarie 2010, Decizia nr. 1.270 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 23 noiembrie 2010, și Decizia nr. 1.482 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010.

Distinct de cele arătate, atât contestația în anulare, cât și revizuirea sunt căi extraordinare de atac de retractare, admisibile numai în cazurile limitativ prevăzute de lege. Așa fiind, prin aceste mijloace procedurale instanța este ținută să verifice numai dacă există vreunul dintre motivele limitativ prevăzute de lege, neputând să examineze justetea soluției pronunțate. Partea interesată are posibilitatea de a-și valorifica drepturile în fața judecătorului fondului ori în fața judecătorului în căile ordinare de atac, fără a se putea admite soluția reexaminării *sine die* a unei hotărâri judecătorești, întrucât, cu excepția materiei penale, liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009).

De asemenea, prin Decizia nr. 465 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din

4 mai 2009, Curtea a statuat că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, cum este cazul contestației în anulare și/sau al revizuirii. Legiuitorul a prevăzut limitativ cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe o asemenea cale, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării și/sau încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia. Rezultă așadar că, odată invocate pe calea apelului sau recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea ar fi putut invoca aceste motive pe calea apelului sau recursului, Curtea observă că ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

Atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, neexistând temeiuri pentru modificarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317, 318 și 319¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 1.476/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.004

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător

Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ionița Cochînțu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romconstruct” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 22.012/281/2009 al Judecătoria Ploiești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.012/281/2009, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romconstruct” — S.A. din Ploiești într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că solicitarea unei sume de bani în cuantum de 10% din valoarea sumei contestate este prohibitivă pentru exercitarea dreptului de a cere suspendarea executării silită, cu atât mai mult în condițiile în care titlul executoriu este reprezentat de un act care, fără a fi emis de o instanță, nu se bucură de prezumția puterii de lucru judecat.

Consecința imediată și deosebit de gravă a condiționării suspendării executării actului de plată a unei sume de bani o reprezintă crearea unui pericol iminent asupra patrimoniului persoanei, care, pe de o parte, este pusă în situația de a achita o sumă de bani pentru a exercita un drept fundamental, iar, pe de altă parte, în eventualitatea în care nu dispune de suma de bani necesară cauțiunii, poate fi executată asupra patrimoniului și deposedată de dreptul de proprietate, garantat de art. 44 din Constituție. De asemenea, o executare silită poate duce la falimentul societății prin cauzarea stării de insolvență.

Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse în numeroase cazuri controlului de constituționalitate, spre exemplu Decizia nr. 72 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 17 martie 2010, sau Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, constatându-se constituționalitatea acestora.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silită, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv o condiție pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

De asemenea, prin Decizia nr. 365 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

Curtea a observat că dispozițiile cuprinse în art. 403 din Codul de procedură civilă reprezintă norme procedurale care țin de opțiunea legiuitorului, exercitată în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*.

Referitor la cuantumul rezonabil al cauțiunii, Curtea a statuat prin Decizia nr. 539 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.116 din 12 decembrie 2005, că judecătorul este ținut să respecte anumite limite rezonabile la stabilirea cauțiunii, eventualul abuz putând fi cenzurat, de vreme ce încheierea de soluționare a cererii de suspendare este supusă recursului, în temeiul art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile accesului liber la justiție, precum și de cele ale dreptului la apărare.

Cât privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea constată că instituirea unei cauțiuni nu aduce atingere principiului constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate privată. Procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, acestea având posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației la

executare și desființării titlului executoriu sau a executării înseși, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare.

Jurisprudența Curții Constituționale este în concordanță și cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care, prin Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza *Z și alții contra Marii Britanii*, paragraful 93, a statuat, de principiu, că accesul

liber la justiție nu este absolut, el putând fi supus unor „restricții legitime, cum ar fi [...] ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni *judicatum solvi* [...]”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romconstruct” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 22.012/281/2009 al Judecătoria Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.038

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 1 teza a treia din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Virginica Mitrea, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&M Comprod” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.109/301/2009 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Golden Christian Guy Paul, avocatul Virginica Mitrea, cu împuternicire avocațială

Prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.109/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&M Comprod” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind dreptul oricărei persoane la un proces echitabil. Simpla prevedere potrivit căreia contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, nu este suficientă pentru a se asigura dreptul contestatorilor la un proces echitabil. De asemenea, consideră că legiuitorul trebuia să prevadă pentru judecata contestației la executare o procedură specială, derogatorie de la normele generale de procedură.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă opinează în sensul că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 402 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă, care aveau următorul cuprins: *„Contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 402 alin. 1 teza a treia din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&M Comprod” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.109/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 402 alin. 1 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 37 din Legea nr. 202/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

În prezent aceste dispoziții au următorul cuprins:

— Art. 402 alin. 1: *„Instanța sesizată va solicita de îndată organului de executare să-i transmită, în termenul fixat, dosarul de executare sau, după caz, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare în cauză, dispozițiile art. 139 fiind aplicabile în mod corespunzător. Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător.”*

Curtea observă că dispozițiile criticate se regăsesc la art. 402 alin. 1 teza a treia din Codul de procedură civilă, astfel că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie aceste dispoziții.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile pretins a fi neconstituționale contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de modul de reglementare a procedurii prin care se judecă contestația la executare, considerând că legiuitorul trebuia să prevadă pentru judecarea acesteia o procedură specială, derogatorie de la normele generale de procedură.

Totodată, Curtea observă că dispozițiile criticate sunt norme de procedură, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 din Constituție. Astfel, aceste norme legale au fost edictate în lumina dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) care statuează rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, iar omisiunea de reglementare ori caracterul incomplet al acesteia nu intră în atribuțiile Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.059

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Costache Patriciu în Dosarul nr. 30041.01/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Violeta Monica Cristea, împuternicită să substituie avocatul titular, domnul Gheorghe Dragomir, pentru acest termen de judecată. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției solicită un nou termen de judecată motivat de împrejurarea că la acest termen avocatul titular se află în imposibilitate de prezentare. Depune în acest sens delegația avocatului titular și cererea acestuia de amânare a cauzei. Totodată, invocă lipsa de procedură cu părțile Claudiu Simulescu și Petrică Grama.

Având cuvântul cu privire la excepția lipsei de procedură și, respectiv, cu privire la cererea de amânare formulată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestora. Apreciază că procedura este legal îndeplinită în cauză, invocând în acest sens și obligațiile părților stabilite prin dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*schimbarea domiciliului uneia din părți în timpul judecării trebuie, sub pedeapsa neluării ei în seamă, să fie adusă la cunoștința instanței prin petiție la dosar, iar părții potrivnice prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu petiția prin care se înștiințează instanța despre schimbarea domiciliului*”. În ceea ce privește cererea de amânare pentru imposibilitate de prezentare, învederează, față de susținerea în sensul că avocatul autorului excepției a fost angajat în data de 13 iulie 2007, faptul că același avocat a asigurat apărarea și la instanța de judecată în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate iar, față de susținerea în sensul că la aceeași dată același avocat trebuie să asigure apărarea într-o cauză penală ce se judecă în provincie, apreciază că era prioritară prezența în fața Curții Constituționale.

Curtea, examinând dosarul cauzei și dovezile de îndeplinire a procedurii de citare, cererea de amânare depusă, care nu este însoțită de niciun act doveditor al celor arătate în cuprinsul ei,

văzând și dispozițiile art. 98 din Codul de procedură civilă, respinge cererile formulate ca neîntemeiate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită amânarea pronunțării, pentru a depune concluzii scrise.

Curtea respinge cererea formulată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, deși s-au invocat mai multe texte din Constituție, nu s-a motivat în ce constă încălcarea acestora. Arată că întreaga argumentare se fundamentează pe evidențierea unei prezumții de rea-credință a organelor de cercetare penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30041.01/3/2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dan Costache Patriciu într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală sunt neconstituționale deoarece preconstituirea probei pe care o reglementează este viciată de împrejurarea că autentificarea este atributul unui organ necompetent în materie. Astfel, procurorul are expertiza juridică, lipsindu-i însă expertiza în stabilirea tehnică a veridicității convorbirii interceptate, cu referire specială la persoanele care au purtat-o. De altfel, „în raport de puterea exorbitantă oferită procurorului sub aspectul certificării autenticității, evident abuzivă și sursă de erori sub aspect probator întrucât se acordă competențe acestuia într-un domeniu în care pentru aflarea adevărului sunt necesare cunoștințele unui expert, generând inerent erori judiciare, acesta nici nu este motivat (nefiind obligat) a proceda la acele minime verificări specifice expertizelor de specialitate (altele decât juridice) pentru a stabili adevărul, a realiza identitatea dintre realitate și valoarea informativă a procesului-verbal certificate pentru autenticitate”.

Tribunalul București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „deși nu se poate pune în discuție o legătură directă cu soluționarea pe fond a cauzei, totuși apare ca fiind vorba despre nelegalitatea probelor obținute în condițiile textului de lege criticat ca fiind neconstituțional”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și

Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea participanților sunt redade integral într-un proces-verbal de procuror sau de lucrătorul din cadrul poliției judiciare delegat de procuror, în care se menționează autorizația dată pentru efectuarea acestora, numărul ori numerele posturilor telefonice sau alte date de identificare a legăturilor între care s-au purtat convorbirile ori comunicările, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri ori comunicări în parte și numărul de ordine al suportului pe care se face imprimarea.*”

Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză. [...]”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (1) potrivit cărora cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (1) potrivit cărora libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul corespondenței*, și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, cu raportare la art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind egalitatea în fața legii și dreptul la satisfacția efectivă din partea instanțelor naționale și la dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale ce fac obiectul acesteia au mai fost supuse controlului său, împreună cu alte texte cuprinse în aceeași secțiune a Codului de procedură penală, referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, din perspectiva unor critici formulate în raport cu aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, și Deciziei nr. 1.373 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 42 din 18 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile procedurale penale care reglementează interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin stabilirea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivată de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curtea în jurisprudența menționată sunt valabile și în prezenta cauză.

Curtea constată totodată că și în prezenta cauză, ca și în precedentele menționate, sunt învederate aspecte legate de

modul de aplicare a prevederilor legale ce fac obiectul excepției, respectiv cu privire la eventualele erori ale organelor de urmărire penală cărora, în opinia autorului excepției, le lipsește „expertiza în stabilirea tehnică a veridicității convorbirii interceptate”. Aceste susțineri nu pot fi reținute întrucât, pe de o parte, se fundamentează pe o greșită apreciere a rolului organelor de

urmărire penală în procedura reglementată de art. 913 alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală, iar, pe de altă parte, referindu-se la aplicarea legii, excedează competenței Curții Constituționale, fiind de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 1 și 2 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Costache Patriciu în Dosarul nr. 30041.01/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.084

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Petre Tudor în Dosarul nr. 1.421/327/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.421/327/2009, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Ionuț Petre Tudor în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate stabilesc un regim de favoare, sub aspect probator, statul fiind dispensat de orice datorie de a proba mențiunile din procesul-verbal, fiind încălcate

astfel dispozițiile constituționale și din actele internaționale invocate. Se face referire și la Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Anghel împotriva României*.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatați.*”

(2) *Pot fi agenți constatați: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 19: „(1) *Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiuni despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.*”

(2) *Nu poate avea calitatea de martor un alt agent constatator.*

(3) *În lipsa unui martor agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”;*

— Art. 21: „(1) *În cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constatator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea.*”

(2) *Dacă, potrivit actului normativ de stabilire și sancționare a contravenției, agentul constatator nu are dreptul să aplice și sancțiunea, procesul-verbal de constatare se trimite de îndată organului sau persoanei competente să aplice sancțiunea. În acest caz sancțiunea se aplică prin rezoluție scrisă pe procesul-verbal.*

(3) *Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.”;*

— Art. 34: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”

(2) *Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”*

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 126 privind instanțele judecătorești. Se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 495 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, criticate împreună cu alte texte din același act normativ, reținând că pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Totodată, instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată

împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță, iar nu celui care a întocmit procesul-verbal de contravenție.

De asemenea, cu referire la susținerea autorului excepției în sensul că textele de lege criticate sunt neconstituționale deoarece instituie obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constator, Curtea a statuat — prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, respectiv prin Decizia nr. 520 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011 — că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi*

incumbit actori, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, a statuat că, deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională, și nu pe cale penală, autorii comportamentelor considerate contrare legii nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală. O asemenea poziție este firească întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punct de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluțiile adoptate în precedent, precum și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 19, 21 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Petre Tudor în Dosarul nr. 1.421/327/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

